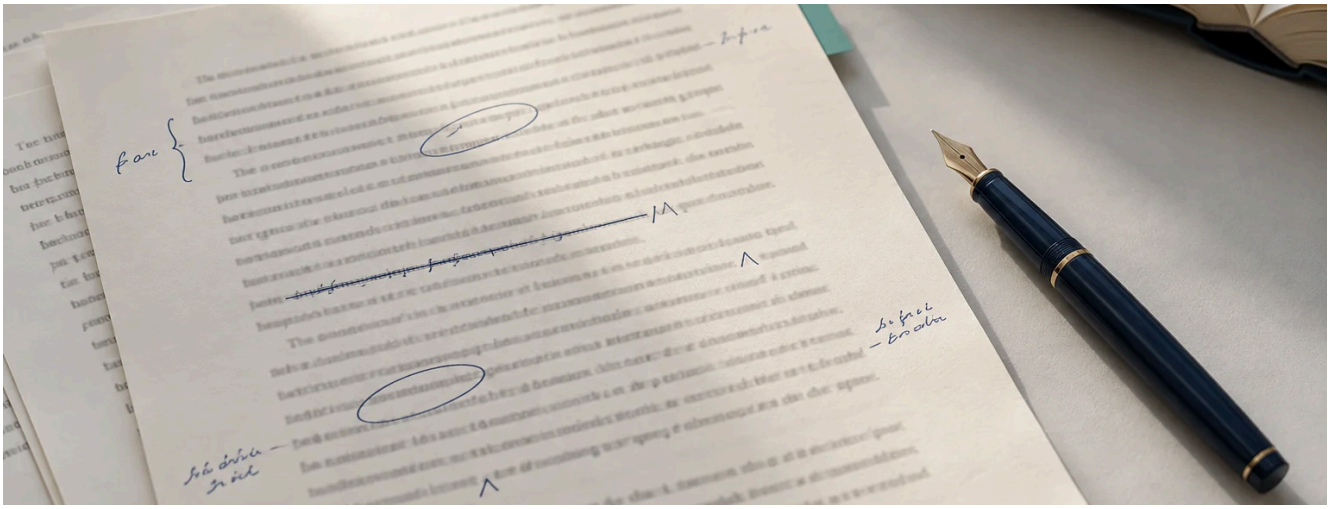
COMUNITATE

Orașul care citește

Bibliotecile de cartier își reinventează rolul: devin locuri de întâlnire, ateliere și spații de lucru pentru o comunitate care redescoperă plăcerea lecturii.

Text: Redacția · Foto: arhivă

În ultimii ani, bibliotecile de cartier au trecut printr-o transformare discretă, dar profundă. Rafturile cu cărți au rămas la locul lor, însă în jurul lor au apărut mese de lucru, colțuri pentru copii, ateliere de scriere și seri de lectură cu voce tare. Bibliotecarii nu mai sunt doar păstrători ai cărților, ci gazde ale unei comunități.

„Oamenii vin aici și când nu caută o carte anume”, spune coordonatoarea unei filiale din centrul orașului. „Vin să lucreze, să se întâlnească, să stea într-un loc liniștit. Iar dacă rămân destul de mult, ajung și la rafturi.” Statisticile îi dau dreptate: numărul vizitatorilor a crescut constant, iar împrumuturile au urmat aceeași direcție.

„Nu încercăm să câștigăm o luptă cu telefonul. Încercăm să oferim un loc și niște oameni.”

Schimbarea a pornit din nevoile reale ale cartierelor. Părinții căutau un loc sigur pentru copii după școală, studenții aveau nevoie de spațiu pentru învățat, iar vârstnicii doreau un pretext pentru a ieși din casă. Biblioteca a răspuns tuturor, cu resurse modeste și multă imaginație.

Un program de succes a fost „Cartea care călătorește”: cititorii lasă în bibliotecă o carte pe care au iubit-o, împreună cu un bilet pentru următorul cititor. Biletele s-au adunat într-un album care, după doi ani, a ajuns el însuși o carte, tipărită în tiraj mic și împrumutată la fel ca oricare alta.

Provocările nu lipsesc. Clădirile sunt vechi, fondurile pentru achiziții sunt limitate, iar concurența ecranelor este puternică. Cu toate acestea, cei care lucrează aici sunt optimiști. „Nu încercăm să câștigăm o luptă cu telefonul”, spune un bibliotecar. „Încercăm să oferim ceva ce telefonul nu are: un loc și niște oameni.”

MEȘTEȘUG

Atelierul de legătorie

Un meșteșug vechi atrage tot mai mulți tineri curioși să afle cum se naște o carte, de la coală la copertă.

Text: Redacția

Într-o încăpere luminoasă de la etajul unei clădiri vechi, câțiva tineri îndoaie coli de hârtie cu o atenție aproape solemnă. Sunt participanții la un atelier de legătorie, unde învață, timp de patru seri, să construiască un caiet cusut de mână.

Instructoarea, o legătoare cu experiență, explică fiecare pas: alegerea hârtiei, direcția fibrei, plierea, coaserea caietelor, lipirea cotorului și montarea copertei. „Cartea e un obiect inginerește foarte bine gândit”, spune ea. „Abia când o faci cu mâinile tale înțelegi de ce arată așa.”

„Nu încercăm să câștigăm o luptă cu telefonul. Încercăm să oferim un loc și niște oameni.”

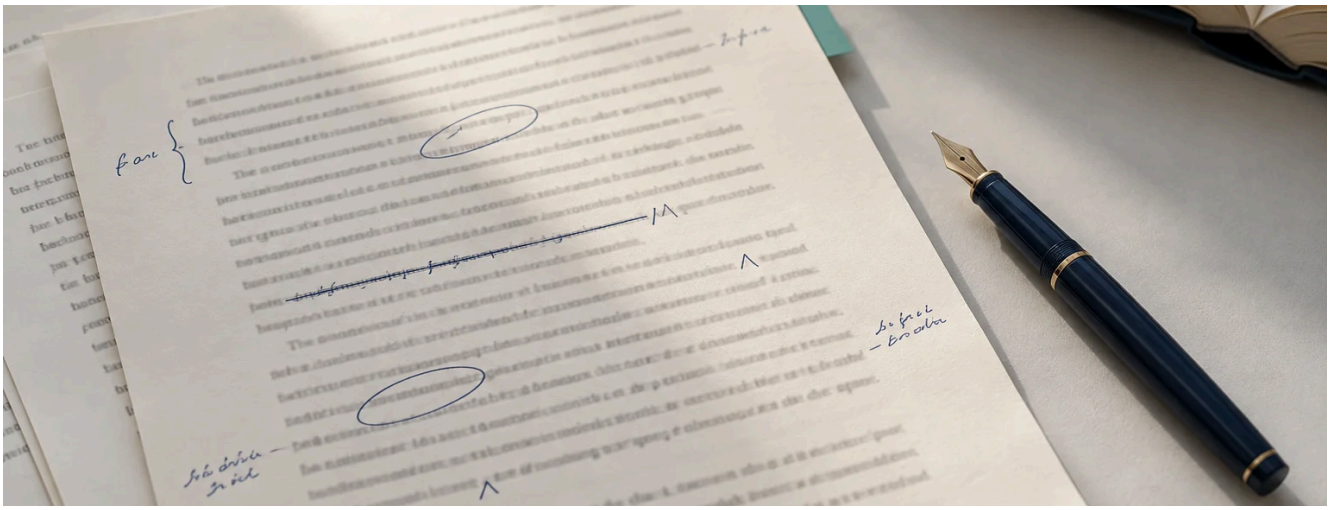
Mulți dintre participanți lucrează zilnic la calculator și caută, spun ei, o activitate concretă, în care rezultatul se poate ține în mână. Alții sunt ilustratori sau autori care vor să-și producă singuri primele exemplare. La final, fiecare pleacă acasă cu un caiet unic și, adesea, cu dorința de a reveni.

COMUNITATE

Orașul care citește

Bibliotecile de cartier își reinventează rolul: devin locuri de întâlnire, ateliere și spații de lucru pentru o comunitate care redescoperă plăcerea lecturii.

Text: Redacția · Foto: arhivă

În ultimii ani, bibliotecile de cartier au trecut printr-o transformare discretă, dar profundă. Rafturile cu cărți au rămas la locul lor, însă în jurul lor au apărut mese de lucru, colțuri pentru copii, ateliere de scriere și seri de lectură cu voce tare. Bibliotecarii nu mai sunt doar păstrători ai cărților, ci gazde ale unei comunități.

„Oamenii vin aici și când nu caută o carte anume”, spune coordonatoarea unei filiale din centrul orașului. „Vin să lucreze, să se întâlnească, să stea într-un loc liniștit. Iar dacă rămân destul de mult, ajung și la rafturi.” Statisticile îi dau dreptate: numărul vizitatorilor a crescut constant, iar împrumuturile au urmat aceeași direcție.

„Nu încercăm să câștigăm o luptă cu telefonul. Încercăm să oferim un loc și niște oameni.”

Schimbarea a pornit din nevoile reale ale cartierelor. Părinții căutau un loc sigur pentru copii după școală, studenții aveau nevoie de spațiu pentru învățat, iar vârstnicii doreau un pretext pentru a ieși din casă. Biblioteca a răspuns tuturor, cu resurse modeste și multă imaginație.

Un program de succes a fost „Cartea care călătorește”: cititorii lasă în bibliotecă o carte pe care au iubit-o, împreună cu un bilet pentru următorul cititor. Biletele s-au adunat într-un album care, după doi ani, a ajuns el însuși o carte, tipărită în tiraj mic și împrumutată la fel ca oricare alta.

Provocările nu lipsesc. Clădirile sunt vechi, fondurile pentru achiziții sunt limitate, iar concurența ecranelor este puternică. Cu toate acestea, cei care lucrează aici sunt optimiști. „Nu încercăm să câștigăm o luptă cu telefonul”, spune un bibliotecar. „Încercăm să oferim ceva ce telefonul nu are: un loc și niște oameni.”

MEȘTEȘUG

Atelierul de legătorie

Un meșteșug vechi atrage tot mai mulți tineri curioși să afle cum se naște o carte, de la coală la copertă.

Text: Redacția

Într-o încăpere luminoasă de la etajul unei clădiri vechi, câțiva tineri îndoaie coli de hârtie cu o atenție aproape solemnă. Sunt participanții la un atelier de legătorie, unde învață, timp de patru seri, să construiască un caiet cusut de mână.

Instructoarea, o legătoare cu experiență, explică fiecare pas: alegerea hârtiei, direcția fibrei, plierea, coaserea caietelor, lipirea cotorului și montarea copertei. „Cartea e un obiect inginerește foarte bine gândit”, spune ea. „Abia când o faci cu mâinile tale înțelegi de ce arată așa.”

„Nu încercăm să câștigăm o luptă cu telefonul. Încercăm să oferim un loc și niște oameni.”

Mulți dintre participanți lucrează zilnic la calculator și caută, spun ei, o activitate concretă, în care rezultatul se poate ține în mână. Alții sunt ilustratori sau autori care vor să-și producă singuri primele exemplare. La final, fiecare pleacă acasă cu un caiet unic și, adesea, cu dorința de a reveni.